

Cînd România ne cheamă...

Demnă, mîndră și neînfrîntă, deși adescori, prea adescori, urgisită, agresată de mulți și tari neprieteni, dar nu lipsită și de prieteni, aceștia, cei-drepti, puțini și vremeleici, mult timp împărțită nefirese, dar unită dintotdeauna prin euget, constructoare, în pofida vicisitudinilor sortii, a unei civilizații specifice, dăltuind în vers balada meșterului de pe Argeș și în piatră și culoare minunea de la Voroneț, astfel s-a înfățișat lumii, prin vremi, patria noastră, România.

În anul 1944, ea se afla în pragul celei mai mari catastrofe naționale din istoria-i îndelung zmeiumată, în care o aruncaseră inconștiența și egoismul claselor stăpînitoare, a căror sabie feroce și oarbă — unealtă, în același timp, a străinătății — era dictatura militaro-fascistă, inamică a poporului român. O singură șansă a avut ea, în acea noapte a ocupației naziste, care-i punea sub semnul întrebării însăși ființa, o singură șansă: facia iubirii de patrie, sus înălțată de cei mai buni fii ai ei — comuniștii. Și, pentru că împrejurarile, realitatea și adevărul puneau iremediabil sub semnul celei mai cumplite și mai de neîngăduit acuzații, aceea de trădare de neam, pe cei cîțiva stăpînitori de pînă atunci ai țării, revoluția nu putea să nu fie, totodată, nu numai eliberare națională, în numele căreia s-a ridicat, practic, întreaga națiune, dar și socială. Se împlinea, astfel, cuvintele Vladimirescului : „Patria este norodul, și nu tagma jefuitorilor“.

De atunci, din acel august al curii doli, cuprins întreg în culorile drapelului pașoptist și în cea a steagului proletar, ne va înaripa de-a pururi inimile, a început renașterea noastră națională.

La marea noastră sărbătoare, a treizeci și cincea aniversare a Eliberării, ne mindrim cu ceea ce am înfăptuit de atunci, nu ușor, și nu fără efort, și nu fără privațiuni, și sacrificii, și jertfe — mai cu seamă, pomeni-vom meru pe cei căzuți pe frontul împotriva hitleriştilor și horthyștilor, căzuți, dar mereu vii la temelia zidirii ce-o înălțăm ; și e firese, cu cît prețul plătit a fost mai greu, să ne mindrim, fără laudă de sine și fără înfumurare, cu bunul-simț românesc dintotdeauna.

Dar, oricît ar părea de ciudat, mai elocventă e, uneori, cite o spusă a dușmanilor noștri din afară. Prin torentul de calomnii și invective cu care ne improașcă, ei sînt nevoiți, cel puțin din cînd în cînd — ca să nu se facă de ris chiar de tot, speranța a lor la fel de zadarnică cum e și aceea că azdul nostru ar fi și ascultare —, să recunoască și că „în România a fost lichidat analfabetismul, a crescut nivelul de trai, s-a făurit o industrie națională, s-a construit incens, au răsărit orașe ca din pămînt“, că „guvernul român duce, cu abnegație, o adevărată politică de independență națională“. Nu ne face nici o plăcere să-i cităm, dar cînd, la o mie de minciuni, o dată măcar spun și ei adevărul, de ce să n-o facem ?

Ne mindrim cu ceea ce am înfăptuit, nu uităm nici erorile, nici pe ale noastre, dar nici pe ale altora ; mai cu seamă, însă, privim spre viitor, la zina de mîine.

În preajma gloriosului nostru jubileu național, a avut loc un eveniment de mare însemnătate. Plenara comună a Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Consiliului Suprem al Dezvoltării Economice și Sociale a României, care a adoptat proiectele de Directive ale Congresului al XII-lea al partidului — privind planul cincinal 1981—1985 și problematica dezvoltării economice pînă în 1990, afirmarea revoluției tehnico-științifice și programul energetic al țării, pînă în anul 2000. De asemenea, plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii a adoptat hotărîrea privind înfăptuirea programului de creștere a nivelului de trai în cincinul în curs.

La ambele plenary, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit cuvîntări de o excepțională importanță. Ele sînt, de aci înainte, și mai cu seamă în preajma pregătirii celui de-al XII-lea Congres, orientările noastre programatice fundamentale, cărora li se vor adăuga, desigur, documentele Congresului, convocat a se reuni în luna noiembrie, pe care încă de pe acum le intuim ca avînd imense semnificații, pe adevărat istorice, pentru destinele țării, ale fiecăruia dintre noi, și care, de ce să n-o spunem, vor avea o mare influență și asupra gîndirii și practicii revoluționare din lumea întreagă.

Omenirea este confruntată cu mari și dificile probleme, a căror soluționare nu suferă întârziere. Capitalismul se dovedește tot mai mult a fi o orînduire anacronică, incapabil să zăgăzuiască cumplitele contradicții ce-l macină. Criza energetică, dezechilibrul ecologic planetar tot mai accentuat, cursa înarmărilor, care adîncește prăpastia dintre bogați și săraci, sînt doar cele mai presante probleme, cărora nu le poate face față decît o umanitate eliberată și unită. Nu este de mirare că tot mai multe popoare se pronunță pentru dezvoltarea necapitalistă, cîntîndu-și astfel un viitor mai bun. Nu este de mirare că întreaga omenire — cu excepția unor fosile ale „războiului rece” sau edcenri ale nazismului — întreaga omenire, așadar, în chipul cel mai firesc, se pronunță rîspicat pentru pace, pentru destîndere, pentru o nouă ordine, democratică, echilabilă, a economiei mondiale și a relațiilor internaționale, pentru o lume fără arme și fără războie.

Noi nu vrem să impunem nimănui exemplul românesc, drept un model imuabil și infailibil. Cu atît mai mult cu cît socialismul însuși, în concepția partidului nostru, nu este, nu poate fi neschimbare, ci, dimpotrivă, este schimbare continuă. Cu atît mai mult cu cît noi înșine studiem cu atenție atît propria noastră experiență, cît și pe aceea a tuturor forțelor sociale revoluționare, înnoitoare, ale contemporaneității. Dar, pe o planetă atît de zbuciumată, ce izvor de încredere — nu orbească, pentru că nici de aici înainte drumul nostru nu va fi sentit de greutăți, nici de aici înainte vechilul din societatea noastră nu va ceda fără luptă în fața noului și, mai cu seamă, nici de aici înainte mediocritatea și incapacitatea nu vor ceda fără luptă în fața valorii, a inteligenței și a talentului — ce izvor de optimism lucid, așadar, este minunata perspectivă, la a cărei împlinire prin faptă ne cheamă astăzi partidul nostru, marea noastră conducător.

Dezvoltarea în continuare în ritmuri înalte a industriei, modernizarea în continuare a agriculturii, trecerea întregii economii la o nouă calitate, la nivelul cuceririlor revoluției tehnico-științifice, rezolvarea, într-un deceniu — doar într-un deceniu! — a problemelor energetice ale țării, în sensul lichidării dependenței de importul de energie, o schimbare fără precedent a calității vieții, creșterea în continuare, fără impasuri, a nivelului de trai, iată, pe scurt, ce ne vom oferi, prin muncă și gîndire îndrăzneță, nouă înșine, ce vom oferi, totodată, lumii, nu neapărat ca model, dar, cel puțin, ca sursă de inspirație și prilej de meditație constructivă.

Fiecărui intelectual din această țară i-au mers la inimă îndeosebi acele cuvinte memorabile ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, referitoare la deosebirea dintre așa-zisa știință, cea care se mulțumește să repete ce au spus sau ce au făcut alții, și adevărata știință, aceea care imaginează și previzionează viitorul, pe căi de nimeni încă parcurse, ca și cuvintele, nu mai puțin memorabile, despre necesitatea ca toți, fără excepție, să învețe, să continue să învețe, pentru că, pe baza doar a experienței de viață, care nici ea nu trebuie să fie subestimată, nu se poate îndeplini programul transformării societății noastre într-o societate socialistă multilateral dezvoltată și, apoi, într-o societate comunistă.

După cum au mers la inima fiecărui om al muncii, a fiecărui comunist, și aceste cuvinte: „Să fim mai activi în afirmarea concepției noastre filozofice, revoluționare, despre lume și societate, să fim mai combativi, să nu închidem ochii sau să lăsăm cale liberă diferitelor concepții retrograde... Deci trebuie să înțelegem faptul că membrii partidului nostru, oriunde s-ar afla — în uzină, în teutru, în literatură, în presă, în editură — trebuie să fie luptători pentru concepția revoluționară a partidului și să acționeze pentru a demonstra în viață superioritatea acestei concepții”.

Cu o limpezime de cristal este evidențiat astfel obiectivul nostru fundamental, acela al eliberării omului de orice prejudecăți, dogme și superstiții, al creării aceluși cîmp și aceluși climat în contextul cărora își vor găsi cele mai largi posibilități de liberă afirmare capacitățile creatoare multilaterale ale fiecărui om, fără excepție.

Au trecut 35 de ani de la Eliberarea patriei de sub dominația fascistă. Pînă la începutul celui de-al douăzeci și unulea secol și al celui de-al treilea mileniu al erei noastre, mai sînt doar două decenii. Înarmat cu gîndirea clarvăzătoare a conducătorului partidului nostru, poporul român scutează cutezător viitorul său comunist. Spre sfîrșitul secolului pe care îl străbatem, la aproximativ cinci decenii de la Eliberare, înveșmîntată mereu în faldurile drapelului din August, România se va înălța în fața lumii ca imagine a înseși frumuseții vieții, ca imagine a „lumii reorganizate potrivit legilor frumosului” (Marx).

Sînt stele a căror lumină ajunge la noi la multă vreme după ce ele au pierit, în depărtarea lor, și s-au stins.

Steaua lui August este veșnică.

Patria lui August este veșnică.

Din nou, patria ne cheamă, prin glasul apropiatului Congres al partidului.

Cînd România ne cheamă, nu-i putem răspunde altfel decît : prezent !

Theodor Mănescu